

Thương kính gửi các bác, các chú/các anh chiến sĩ Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà, đã hy sinh để bảo vệ lá cờ vàng đầu yêu...

NGỌN LỬA BENGALÉ *Nguyên tác: Constance Delange- tháinữlan dịch*

Đôi tay, cánh tay, thân mình của anh bê bết máu, Anh đã men theo hàng rào kẽm gai suốt mười cây số mà không thể lườn bên dưới rào được. Anh cũng không hề thấy một nơi nào có kẻ hở để lách qua.

Nhưng mà ở ngay phía bên kia, chỉ cách chừng năm mươi phân thôi, ở bên trên những vòng dây có gai nhọn hoắt làm rách toạc mọi thứ, một thế giới khác sẽ hiện ra, nơi đó nhà cửa không đổ sụp xuống, nơi đó đàn bà, trẻ con không lẫn trốn như thú vật, và đàn ông thì không còn sợ hãi, không còn chịu cảnh đói rách lạnh rét nữa.

Bằng bất cứ giá nào, anh phải làm được, phải qua được phía bên kia; anh nghe tiếng lũ chó khàn giọng vì đã sủa quá nhiều, tiếng những tên lính la hét ba người đang bị vướng vào những vòng dây quai ác làm họ bị tổn thương.

Còn anh, chúng sẽ không bắt được anh đâu. Anh không muốn. Anh đã ngán ngẩm sự kinh hoàng. Nỗi thống khổ. Niềm tuyệt vọng.

Anh sẽ trèo lên đó, bám thật chặt vào, rồi nhảy, bay lên khỏi hàng rào kẽm gai này. Những vết thương toác da làm rát buốt trên khắp thân thể sẽ không làm cho anh chùn lòng. Anh không thể nào vượt qua hành trình toàn đá giã sắc nhọn hàng ngàn cây số dưới cái nóng như thiêu như đốt, nhai quả mọng màu tím đắng ngắt nhạt được trong đám cúc gai, đã phải liếm mồ hôi của chính mình để thấm nước, để rồi bây giờ chịu thua, phải ngừng lại trước những cuộn dây gai sắc nhọn này. Không, không đời nào...

Lũ chó đang đến gần, anh nghe thấy chúng chạy rần rần, gầm gừ hung tợn. Ánh mặt trời quất mạnh trên gáy.. anh đã chui đầu qua được giữa hai hàng kẽm gai sắt thép, hai má rướm máu, thân mình gắng sức tột cùng, vất vả len qua đường dây chật hẹp, hàng đinh đâm sâu vào da thịt; giờ đây anh bị kẹt cứng rồi, anh không thể cử động được nữa, cái đầu qua được phía bên bờ tự do, hai chân thì còn mắc lại bên kinh hoàng và hận thù.

Không thể bỏ cuộc, phải tin, vẫn phải tin tưởng vào cuộc sống, vào cuộc đời xưa kia, trước khi có sự điên rồ của loài người, nghĩ đến nguồn sinh lực tràn đầy sức sống, phải nghĩ đến tiếng cười trẻ thơ, nghĩ đến tương lai, đến những điều ta có thể thực hiện được, ngay gần đây, phía bên kia đây thôi.

Thu hết sức lực, anh nâng mạnh thân trên lên khỏi hàng dây, những con dao găm sắc nhọn xẻ thịt anh ra, máu me đầm đìa chảy xuống chân, sự đau buốt tột cùng mang thêm sinh lực đến cho anh; bây giờ anh chỉ cần nhích thật mạnh đôi chân lên, như một người lớn tuổi bị liệt phải xử

dụng sức mạnh đôi tay để cử động, anh tự đẩy mình lên.

Tiếng la to: "Kìa, một tên nữa kìa! Nhanh lên, quất vào lũ chó đi nào, để chúng chụp cho được hấn ta! Khẩn trương lên đi, hấn sắp chạy thoát rồi, hấn sẽ qua được phía bên kia mất thôi.

Và anh, trong một nỗ lực tối hậu, giương căng toàn bộ cơ bắp và chuyên đẩy toàn bộ thân mình xuống vùng đất trú an toàn. Anh nằm sập xuống, bẹp dí, thân mình vấy đầy máu mà sức nóng hầm hập đã làm khô đi.

Thoát rồi, ôi đã thoát được rồi, anh đã thành công rồi. Giã từ nỗi kinh hoàng triền miên, nỗi sợ hãi đã hết thật rồi... anh cần vài phút để bình tâm và có sức để gượng dậy, rồi anh sẽ bước đi và đến gặp những người sẽ bảo vệ anh , đem lại nhân cách cho anh.

Rồi anh cũng quỳ xuống được, anh nghe lũ chó thở hồn hển, bọn lính quất mắng ầm ĩ ở đâu đó rất gần đây.

Muộn mắt rồi bọn bây ơi, bọn bây không làm gì ta được nữa rồi...

Chúng đã không bắt anh lại được! Thoát rồi! Anh đã thoát thật rồi!

Anh gượng đứng dậy, chao đảo, và lại cố đứng thẳng lên, bước một bước, rồi bước nữa trên vùng đất hứa.

Trước mặt anh là con đường rải nhựa, rồi đằng xa kia, cách vài trăm thước một ngôi nhà hiện ra.

Thế là không cần phải chạy nữa, không cần phải lẩn trốn nữa. Anh đã thực sự thành công.

Con đau tốt cùng ở vùng thắt lưng làm anh quẫn quai, anh không hề biết, cơn đau đã bật tung lên trong người anh như một ngọn lửa Bengale, rồi anh ngã quỵ xuống, không một tiếng la, rồi bao nhiêu hình ảnh nối tiếp nhau hiện ra... Anh nhìn thấy ổ bánh mùng sinh nhật lúc anh vừa tròn mười tuổi, bên trên là những ngọn nến nhiệm màu không bao giờ tắt. Anh nhìn thấy nụ cười của mẹ anh, rồi những nụ hồng trong vườn...

Đêm tôi xuống dần ở mi mắt anh, cơn đau dịu nhẹ hẳn. Anh sẽ ngủ một lát, rồi sau đó mọi việc sẽ yên ổn thôi...

Thật vậy, từ nay mọi việc sẽ ổn thôi .

Tháinữlan dịch

++++

Ghi chú của tác giả DELANGE*

(*Gửi Ban Biên Tập: TL đã liên lạc với tác giả về quyền dịch thuật, -
vì đây là tác phẩm đương thời- và hỏi rõ ràng về tựa đề của đoạn văn)

Nhân vật cảm nhận trong cơ thể như ngọn pháo bông bùng lên khi bị
trúng đạn, một sự bùng nổ như thuốc súng trong pháo bông (nghĩa thứ
nhì của từ Lửa Bengale)

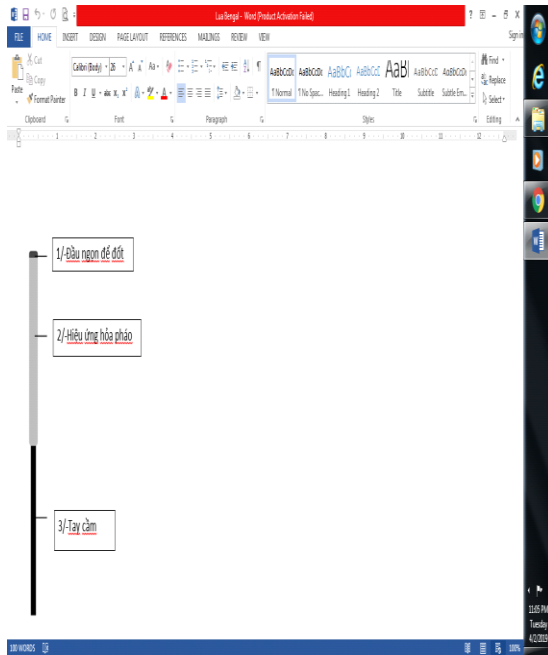
... và ta cũng tin tưởng rằng anh sẽ thành công; ngọn lửa Bengale cũng
biểu lộ nỗi mừng vui khi đạt được mục đích: TỰ DO! (nghĩa thứ nhất:
pháo bông để mừng của từ Lửa Bengale).

CHÚ THÍCH:

Vịnh Bengal là một trong những vịnh lớn nhất thế giới, nằm ở Nam
HYPERLINK "https://vi.wikipedia.org/wiki/Nam_%C3%81"Á, phía
đông bắc Ấn Độ Dương

Thuở xưa, khi những phương tiện liên lạc còn thô sơ, lửa Bengal được nhân viên báo hiệu đường sắt dùng để báo tàu ngừng đột ngột để tránh va chạm.

Lửa Bengal cũng được gọi là pháo sáng, là một dụng cụ làm pháo bông. Ánh sáng có nhiều màu nhưng màu đỏ là thường dùng hơn cả.

FEU DE BENGALE

Constance Delange

Ses mains, ses bras, son torse sont en sang. Il a longé dix kilomètres de barbelés sans pouvoir s'y glisser. Pas une ouverture possible. Pourtant juste de l'autre côté, à cinquante centimètres, au-delà des fils qui déchirent, il existe un monde où les immeubles ne s'effondrent pas, où les femmes, les enfants ne se terrent pas comme des animaux, où les hommes n'ont plus peur, plus froid, plus faim.

Il faut qu'il y arrive, il faut passer de

NGỌN LỬA BENGALE

Constance Delange- tháinũlan dịch

Đôi tay, cánh tay, thân mình của anh bê bết máu, Anh đã men theo hàng rào kẽm gai suốt mười cây số mà không thể luôn bên dưới rào được. Anh cũng không hề thấy một nơi nào có kẻ hở để lách qua. Nhưng mà ở ngay phía bên kia, chỉ cách mọi thứ, một thế giới khác sẽ hiện ra, nơi đó nhà cửa không đổ sụp xuống, nơi đó đàn bà, trẻ con không lẫn trốn như thú vật, và đàn ông thì không còn sợ hãi, không còn chịu cảnh đói rách lạnh rét nữa. hừng năm mươi phân thôi, ở bên trên những vòng dây có gai nhọn hoắt làm rách toạc mọi thứ, một thế giới khác sẽ hiện ra, nơi đó nhà cửa không đổ sụp xuống, nơi đó đàn bà, trẻ con không lẫn trốn như thú vật, và đàn ông thì không còn sợ hãi, không còn chịu cảnh đói rách lạnh rét nữa.

l'autre côté, il entend se rapprocher les chiens enroués d'avoir tant aboyer, les militaires hurler sur trois hommes pris dans les fils meurtriers.

Lui, ils ne l'auront pas. Il ne veut pas. Il ne veut plus la terreur. La misère. Le désespoir.

Il va grimper, s'accrocher, sauter, voler au delà des barbelés. Ce ne sont pas les déchirures sur son corps qui vont l'arrêter. Il n'a pas parcouru ces mille kilomètres dans la caillasse coupante écrasée de soleil, mangeant des baies violettes amères ramassées au milieu des chardons, il n'a pas léché sa propre sueur en guise d'eau pour devoir s'arrêter devant ces rouleaux aux dents acérées.

Les chiens se rapprochent, il les entend courir, gronder. Le soleil cogne sur sa nuque, il a réussi à passer la tête entre deux fils d'acier, ses joues saignent, son torse force, peine entre les fils étroits, les clous s'enfoncent profondément dans sa chair, il est coincé, ne peut plus bouger, la tête du côté liberté, les jambes côté terreur et haine.

Ne pas renoncer, croire, encore croire à la vie, celle d'avant la folie des hommes, penser aux sources fraîches, aux rires d'enfant, à l'avenir, au

Bằng bất cứ giá nào, anh phải làm được, phải qua được phía bên kia; anh nghe tiếng lũ chó khàn giọng vì đã sủa quá nhiều, tiếng những tên lính la

hét ba người đang bị vướng vào những vòng dây quái ác làm họ bị tổn thương.

Còn anh, chúng sẽ không bắt được anh đâu. Anh không muốn. Anh đã ngán ngẫm sự kinh hoàng.

Nỗi thống khổ. Niềm tuyệt vọng.

Anh sẽ trèo lên đó, bám thật chặt vào, rồi nhảy, bay lên khỏi hàng rào kẽm gai này. Những vết thương toác da làm rát buốt trên khắp thân thể sẽ không làm cho anh chùn lòng. Anh không thể nào vượt qua hành trình toàn đá giãm sắc nhọn hàng ngàn cây số dưới cái nóng như thiêu như đốt, nhai quả mọng màu tím đắng ngắt nhất được trong đám cúc gai, đã phải liếm mồ hôi của chính mình để thể nước, để rồi bây giờ chịu thua, phải ngừng lại trước những cuộn dây gai sắc nhọn này. Không, không đời nào...

Lũ chó đang đến gần, anh nghe thấy chúng chạy rần rần, gầm gừ hung tợn. Ánh mặt trời quá mạnh trên gáy.. anh đã chui đầu qua được giữa hai hàng kẽm

devenir, là , juste là de l'autre coté.

D'un mouvement violent il extrait son buste jusqu'à la taille, des poignards affûtés le dépecent, le sang coule sur ses cuisses, la douleur lui donne une énergie nouvelle, il ne reste que ses jambes à hisser, comme un vieil homme paralysé se servirait de la force de ses bras pour se mouvoir, il pousse.

Des cris : « Là bas, un homme ! Vite, fouetter les chiens, qu'ils l'attrapent ! Vite il va s'échapper, il va passer de l'autre côté.

L'homme dans un ultime effort bandent ses muscles et bascule son corps entier sur la terre d'asile. Il git à plat ventre ,maculé d'un sang que la chaleur sèche déjà.

Sauvé, il est sauvé, il a réussi. Fini, l'horreur, fini la peur, il lui faut que quelques instants de répit pour avoir la force de se relever, et il reprendra sa marche vers ceux qui le protégeront, qui referont de lui un homme.

Il parvient à s'agenouiller, il entend tout près les chiens haleter, les militaires aboyer.

Trop tard ils ne peuvent plus rien

*gai sắt thép, hai má rướm máu, thân mình gắng sức
tột cùng, vát vả len qua đường dây chạt hẹp, hàng
đinh đâm sâu vào da thịt; giờ đây anh bị kẹt cứng rồi,
anh không thể cử động được nữa, cái đầu qua được
phía bên bờ tự do, hai chân thì còn mắc lại bên kinh
hoàng và hận thù.*

*Không thể bỏ cuộc, phải tin, vẫn phải tin tưởng vào
cuộc sống, vào cuộc đời xưa kia, trước khi có sự điên
rồ của loài người, nghĩ đến nguồn sinh lực tràn đầy
sức sống, phải nghĩ đến tiếng cười trẻ thơ, nghĩ đến
tương lai, đến những điều ta có thể thực hiện được,
ngay gần đây, phía bên kia đây thôi.*

*Thu hết sức lực, anh nâng mạnh thân trên lên khỏi
hàng dây, những con dao găm sắc nhọn xẻ thịt anh
ra, máu me đầm đìa chảy xuống chân, sự đau buốt tột
cùng mang thêm sinh lực đến cho anh; bây giờ anh
chỉ cần nhích thật mạnh đôi chân lên, như một người
lớn tuổi bị liệt phải sử dụng sức mạnh đôi tay để cử
động, anh tự đẩy mình lên.*

*Tiếng la to: "Kìa, một tên nữa kìa! Nhanh lên, quất
vào lũ chó đi nào, để chúng chụp cho được hấn ta!
Khẩn trương lên đi, hấn sắp chạy thoát rồi, hấn sẽ
qua được phía bên kia mất thôi.*

Và anh, trong một nỗ lực tối hậu, giương căng toàn

contre lui. Ils ne l'ont pas eu ! Sauvé ! Il est sauvé.

Il se lève et vacille, se dresse à nouveau, fait un premier pas, un second sur la terre promise. Devant lui une route goudronnée, une maison à quelques centaines de mètres. Voilà, plus besoin de courir, de se terrorer. Il a réussi.

La douleur qui le foudroie au bas des reins, il ne la connaît pas, elle a explosé dans lui comme un feu de Bengale, il est tombé sans un cri, des images se succèdent. Il revoit le gâteau d'anniversaire de ses dix ans, les bougies magiques qui ne s'éteignaient jamais. Il revoit le sourire de sa mère, les roses dans le jardin...

La nuit s'installe sous ses paupières, la douleur s'atténue. Il va dormir un peu, et tout ira bien. Oui désormais tout ira bien.

[Constance Delange](#)

bộ cơ bắp và chuyển đẩy toàn bộ thân mình xuống vùng đất trú an toàn. Anh nằm sập xuống, bẹp dí, thân mình vấy đầy máu mà sức nóng hâm hấp đã làm khô đi.

Thoát rồi, ôi đã thoát được rồi, anh đã thành công rồi. Giã từ nỗi kinh hoàng triền miên, nỗi sợ hãi đã hết thật rồi... anh cần vài phút để bình tâm và có sức để gượng dậy, rồi anh sẽ bước đi và đến gặp những người sẽ bảo vệ anh, đem lại nhân cách cho anh.

Rồi anh cũng quỳ xuống được, anh nghe lũ chó thở hổn hển, bọn lính quát mắng âm ỉ ở đâu đó rất gần đây.

Muộn mắt rồi bọn bây ơi, bọn bây không làm gì ta được nữa rồi...

Chúng đã không bắt anh lại được! Thoát rồi! Anh đã thoát thật rồi!

Anh gượng đứng dậy, chao đảo, và lại cố đứng thẳng lên, bước một bước, rồi bước nữa trên vùng đất hứa.

Trước mặt anh là con đường rải nhựa, rồi đằng xa kia, cách vài trăm thước một ngôi nhà hiện ra.

Thế là không cần phải chạy nữa, không cần phải lẩn trốn nữa. Anh đã thực sự thành công.

Cơn đau tột cùng ở vùng thắt lưng làm anh quằn

quai, anh không hề biết, cơn đau đã bật tung lên trong người anh như một ngọn lửa Bengale, rồi anh ngã quỵ xuống, không một tiếng la, rồi bao nhiêu hình ảnh nối tiếp nhau hiện ra... Anh nhìn thấy ổ bánh mì giòn sinh nhật lúc anh vừa tròn mười tuổi, bên trên là những ngọn nến nhiệm màu không bao giờ tắt. Anh nhìn thấy nụ cười của mẹ anh, rồi những nụ hồng trong vườn...

Đêm tôi xuống dần ở mi mắt anh, cơn đau dịu nhẹ hẳn. Anh sẽ ngủ một lát, rồi sau đó mọi việc sẽ yên ổn thôi...

Thật vậy, từ nay mọi việc sẽ ổn thôi .

tháinữlan dịch

++++

*Ghi chú của tác giả DELANGE**

*(*Gởi anh chị: TL đã liên lạc với tác giả về quyền dịch thuật, - vì đây là tác phẩm đương thời- và hỏi rõ ràng về tựa đề của đoạn văn)*

Nhân vật cảm nhận trong cơ thể như ngọn pháo bông bùng lên khi bị trúng đạn, một sự bùng nổ như thuốc súng trong pháo bông (nghĩa thứ nhì của từ Lửa

Bengale)

... và ta cũng tin tưởng rằng anh sẽ thành công; ngọn lửa Bengale cũng biểu lộ nỗi mừng vui khi đạt được mục đích: TỰ DO! (nghĩa thứ nhất: pháo bông để mừng của từ Lửa Bengale).

CHÚ THÍCH:

Vịnh Bengal là một trong những vịnh lớn nhất thế giới, nằm ở Nam [HYPERLINK "https://vi.wikipedia.org/wiki/Nam %C3%81"Á](https://vi.wikipedia.org/wiki/Nam_%C3%81%81), phía đông bắc Ấn Độ Dương

Thuở xưa, khi những phương tiện liên lạc còn thô sơ, lửa Bengal được nhân viên báo hiệu đường sắt dùng để báo tàu ngừng đột ngột để tránh va chạm.

Lửa Bengal cũng được gọi là pháo sáng, là một dụng cụ làm pháo bông.

Ánh sáng có nhiều màu nhưng màu đỏ là thường dùng hơn cả.

--	--